

Εκκλησία και ομοφυλοφιλία (Αμαλία Σπουρλάκου - Ευτυχιάδου, Δρ. Θεολογίας)

Date : Ιουλίου 16, 2016

Εκκλησία και ομοφυλοφιλία είναι δύο έννοιες εκ διαμέτρου αντίθετες και ασυμβίβαστες, τις οποίες ο ισοπεδωτικός συγκρητισμός της εποχής μας και η αναθεώρηση των αξιών του ανθρώπου τείνουν, αναλόγως, να προσεγγίσουν ή να καταστήσουν ανεξάρτητες ή και παράλληλες έννοιες για τον άνθρωπο. Μέσα στη σύγχυση που επικρατεί, οι σύγχρονοι ομοφυλόφιλοι, επικαλούμενοι και την παρουσία ομοφυλοφίλων στους κόλπους της, διεκδικούν τον χώρο της Εκκλησίας, εκ μέρους της οποίας επισήμως τηρείται απόλυτη σιγή περί του θέματος, ενώ ακούονται δημοσίως και ασθενείς φωνές της περί κατανοήσεως και ανοχής των ομοφυλοφιλικών προβλημάτων, σαν να πρόκειται για ατομική υπόθεση και ευθύνη των ομοφυλοφίλων, η οποία δεν αφορά το σώμα της Εκκλησίας. Η ακολουθούσα σύντομη, αλλά πηγαία συνοπτική έκθεση περί αυτών αποδεικνύει το απαράδεκτο των ανωτέρω ισχυρισμών [*Η παρούσα μελέτη αφορά μόνον στο ασυμβίβαστο Εκκλησίας και ομοφυλοφιλίας και δεν θίγει το μεγάλο και αναγκαίο θέμα της διαφωτίσεως και μάλιστα της έγκαιρης αγωγής των μελών της προς αποφυγή της σοδομικής αμαρτίας*].

Ομοφυλοφιλία καλείται η αναζήτηση του ερωτικού συντρόφου μέσα στο ίδιο φύλο. Το φαινόμενο αυτό της ερωτικής ζωής παρατηρείται και στον άνδρα και στη γυναίκα, είναι δε πανάρχαιο και πανανθρώπινο στον αρχαίο εθνικό κόσμο.

...

Η μυθολογία, η ποίηση, η λογοτεχνία γενικώς και η ζωγραφική των αρχαίων Ελλήνων είναι γεμάτη από ομοφυλοφιλικές αναφορές, οι οποίες εκφράζουν με ενθουσιασμό, αλλά και αποτροπιασμό και σάτιρα την πράξη του ομοφυλοφιλικού έρωτα. Από τον Όρκο του Ιπποκράτη συμπεραίνεται ότι η ομοφυλοφιλία των αρχαίων είχε ένα απροσπέλαστο χώρο, αυτόν της ασκήσεως της Ιατρικής. Ο νέος ιατρός ορκιζόταν να μη συνάψει γενετήσιες σχέσεις με ασθενείς του άρρενες ή θήλεις. Ο όρκος αυτός αποτελεί την αδιάψευστη ιστορική μαρτυρία ότι **η ομοφυλοφιλική πράξη ήταν γεγονός και όχι φήμη ή εικασία στην αρχαία Ελλάδα**. Η διαπίστωση αυτή είναι παλαιότητα, επισημαινομένη προς αποστροφή από τα ιερά κείμενα της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης, όπως θα αναφέρουμε στη συνέχεια. Ο **Μέγας Αθανάσιος**, αναφερόμενος στην κατάσταση του εθνικού ειδωλολατρικού κόσμου, σημειώνει ότι «*ουκ ην δε τούτων μακράν ουδέ τα παρά φύσιν*», τα οποία προσδιορίζει με την ομοφυλοφιλική πράξη [*Περί της ενανθρωπήσεως του Λόγου*].

...

Ο Πλάτων, οι διάλογοι του οποίου μεταξύ άλλων απηχούν σαφώς την ομοφυλοφιλική παρουσία στην αρχαία Ελλάδα, όχι μόνον απομυθοποιεί την αχαλίνωτη ερωτική ηδονή της ομοφυλοφιλίας, αλλά και την τοποθετεί εκτός των φυσιολογικών ορίων της σεξουαλικής ζωής του ανθρώπου, ως διαστροφή της. Ως λέγει επακριβώς, «η ηδονή, η οποία υπάρχει στη γυναίκα και στον άνδρα, όταν συνέρχονται με σκοπό την παιδοποιΐα, είναι κατά φύση. Η των ανδρών με άνδρες και των γυναικών με γυναίκες συνένωση είναι παρά φύση, **το τόλμημα δε αυτών οφείλεται σε ακράτεια ηδονής**» [Νόμοι]. Για τη διαστροφική αυτή σεξουαλική κατάσταση ο Πλάτων θεωρεί υπεύθυνες τη Σπάρτη, την Κρήτη και άλλες πόλεις, που **ασχολούνται πολύ με τη γυμναστική [Νόμοι], η οποία δημιουργεί κλίμα κατάλληλο για την προσέγγιση των ανδρικών σωμάτων**. [Πλάτωνος, "Συμπόσιον"] ...

Η συγκεκριμένη αυτή **απληστία για ηδονή**, η ομοφυλοφιλική, σήμερα έχει λάβει άλλες διαστάσεις και έχει εξελιχθή σε **κοινωνιολογικό και ψυχολογικό ατύχημα**, καθ' όσον επικαλείται πλέον το ελεύθερο δικαίωμα του ανθρώπου να διαμορφώσει νέο ψυχολογικό φύλο και να το εντάξει στους κοινωνικούς θεσμούς, οι οποίοι έχουν ως βάση τα δύο φύλα. **Άνδρες «μεταποιημένοι» σε γυναίκες και γυναίκες «μεταποιημένες» σε άνδρες προσπαθούν να «μεταλλάξουν» τεχνητά το ομόφυλο ζευγάρι σε άρσεν και θήλυ, με τελική διεκδίκηση του γάμο και τη βιοτεχνολογική παιδοποιΐα, χωρίς βεβαίως να αλλάζουν ουσιαστικώς τη φύση και την ιδιοσυγκρασία της**. Όπως παλαιότερα, επιχειρείται και σήμερα η δημιουργία **θρησκευτικού προτύπου, το οποίο να νομιμοποιεί θρησκευτικώς το συγκεκριμένο πάθος**, και γράφονται «μύθοι» για τα πρόσωπα της ιεράς ιστορίας απεικονιζόμενα στον ασπασμό της χριστιανικής αγάπης «εν φιλήματι αγίω» (Ρωμ. 16, 16). Σε πρόσφατο σχετικώς ομοφυλοφιλικό βιβλίο επρόκειτο να δοθεί ο τίτλος «Οι Άγγελοι δεν έχουν φύλο», τον οποίο ο συγγραφέας του ανήγγειλε δημοσίως, για να υποστηριχθεί προφανώς ότι δεν υπάρχει φυσικό φύλο, αλλ' ο καθένας διαμορφώνει το δικό του φύλο κατά προτίμηση. Το επιχείρημα αυτό δεν είναι μόνον ανίερο, αλλά και άστοχο. **Οι Άγγελοι δεν έχουν φύλο, διότι είναι ασώματα**, ενώ οι άνθρωποι έχουν σώμα διακρινόμενο από τη φύση του σε άρσεν και θήλυ με αμετάβλητους τους γενετικούς χαρακτήρες του. Ο πάντοτε επίκαιρος χαρακτηρισμός του **ιερού Χρυσοστόμου** εφαρμόζεται άριστα στο ομόφυλο ζευγάρι: «ουδέ γαρ τούτο λέγω μόνον, ότι γέγονας γυνή, αλλ' ότι απώλεσας και το είναι ανήρ, και ούτε εις ταύτην μετέστης την φύσιν, ούτε ην είχες διετήρησας... εκάτερον αδικήσας το γένος» [Εις την Προς Ρωμαίους Επιστολήν].

Αυτή είναι η διαχρονική αντίληψη και πρακτική για τις ομοφυλοφιλικές γενετήσιες ικανοποιήσεις του **ανθρώπου του κόσμου**, του εκτός του χώρου του Θεού ανθρώπου, οι οποίες αποκτούν όλο και μεγαλύτερη κοσμική νομιμότητα.

Στον χώρο του Θεού, στην Εκκλησία, αντιθέτως, «ο χθές και σήμερον, ο αυτός και

εις τους αιώνας» **θείος Νόμος του Χριστού είναι ο Κώδικας, ο οποίος ρυθμίζει τη γενετήσια συμπεριφορά του ανθρώπου του Θεού, χωρίς να αναγνωρίζει ανθρώπινα δικαιώματα στην αμαρτία, και ο οποίος είναι αδύνατο να υποκατασταθεί από την ψυχιατρική επιστήμη, η οποία μετατρέπει το αμάρτημα σε ανωμαλία ή παρέκκλιση ή παραλλαγή από κάποιο κανόνα** [Ντ. Μουστερή, «Ψυχολογική άποψη της ομοφυλοφιλίας», Σεμινάριο «Η Ομοφυλοφιλία» της Παγκύπριας Εταιρείας Ψυχικής Υγιεινής, Λευκωσία 1982]. **Η ομοφυλοφιλία είναι ανθρώπινο δικαίωμα όντως, εφ' όσον το άτομο που τη διεκδικεί δεν είναι «συντεταγμένο στον Χριστό». Με την ελεύθερη σύνταξή του σε αυτόν επαναλαμβάνει το «ουχ ως εγώ θέλω, αλλ' ως συ»** (Ματθ. 26, 39), «αλλ' ου τι εγώ θέλω, αλλά τι συ» (Μάρκ. 14, 36).

Στον χώρο της Εκκλησίας ο «υγιής» νους και το «υγιές» σώμα δεν σηματοδοτούν την ανθρώπινη σοφία, η οποία μπορεί να αποβεί μωρία (Ρωμ. 1, 22), και το σωματικό κάλλος των αρχαίων αγαλμάτων, το οποίο ενέπνεε την παιδραστία, αλλά προσδιορίζουν τον νουν Χριστού και το ενάρετο σώμα. Το αξίωμα αυτό δεν είναι υπερβολή ή ξεπερασμένη ηθικολογία, αλλά δεδομένο για τον άνθρωπο του Θεού: «ημείς νουν Χριστού έχομεν» (Α' Κορ. 2, 16)· «τα σώματα υμών μέλη Χριστού εστιν» (Α' Κορ. 6, 15). Τον χριστιανό δεν τον διακρίνει από τον εκτός της Εκκλησίας κόσμο μόνον η χριστιανική πίστη, αλλά και η χριστιανική άσκηση προς αποφυγή «παντός μολυσμού σαρκός και πνεύματος» (Β' Κορ. 7, 1). Τα σώματα των χριστιανών είναι ενώπιον του Θεού «θυσία ζώσα, αγία τω Θεώ ευάρεστος», διότι ο νους αυτών δεν «συσχηματίζεται τω αιώνι τούτῳ», αλλά διακρίνει «τι το θέλημα του Θεού το αγαθόν και ευάρεστον και τέλειον» (Ρωμ. 12, 1-2). Αντί των αρχαίων γυμνασίων και των νεωτέρων γυμναστηρίων για τη σφυρηλάτηση του σώματος, ή των παντοίων ιωστιτούτων ομορφιάς ανδρών και γυναικών, η Εκκλησία προβάλλει τη νέκρωση του σώματος (Κολ. 3, 5) και επιδιώκει τη δουλαγωγία του (Α' Κορ. 9, 27), για να συγκρατούνται και να καταστέλλονται οι πορνικές επαναστάσεις της σαρκός και να ελέγχεται το πορνικό πνεύμα από το θέλημα του Θεού και όχι του κόσμου.

Τα ποικίλα ερεθίσματα της σαρκός του άνδρα και της γυναίκας έχουν μόνον μια διέξοδο, τον γάμο. «Διά δε τας πορνείας έκαστος την εαυτού γυναίκα εχέτω και έκαστη τον ίδιον άνδρα εχέτω» (Α' Κορ. 7, 2), «ουχ ίνα ασελγώμεν, ουδ' ίνα πορνεύωμεν, αλλ' ίνα σωφρονώμεν» [Ιωάννου του Χρυσοστόμου, *Εις το αποστολικόν ρητόν Διά δε τας πορνείας έκαστος την εαυτού γυναίκα εχέτω*]. Ο γάμος μεταξύ του άνδρα και της γυναίκας είναι, μεταξύ άλλων, και **«πορνείας αναιρετικόν φάρμακον», **«την αμετρίαν εκκόπτων»** [Ιωάννου του Χρυσοστόμου, *Εις το αποστολικόν ρητόν Διά δε τας πορνείας έκαστος την εαυτού γυναίκα εχέτω*]. Κάθε σεξουαλική σχέση εκτός του γάμου ονομάζεται πορνεία και είναι θανάσιμο αμάρτημα. Με την παράνομη μείξη ο**

πορνεύων αμαρτάνει επάνω στο ίδιο του το σώμα (Α' Κορ. 6, 18), **ώστε ο όλος άνθρωπος να αμαρτάνει: και ο νους, με την αθέμιτη επιθυμία, και το σώμα, ως αποδέκτης αυτής. Η εντολή του Θεού είναι σαφής και ρητή: «φεύγετε την πορνείαν»** (Α' Κορ. 6, 18)· «δοξάσατε δη τον θεόν εν τω σώματι υμών» (Α' Κορ. 6, 20)· «ο νυν ζώμεν εν σαρκί, εν πίστει ζώμεν τη του Υιού του Θεού» (Γαλ. 2, 20). Δηλαδή, **το σώμα «ου διά τούτο κατεσκευάσθη, ίνα ασώτως ζη και πορνεύη, αλλ' ίνα τω Χριστώ έπηται ως κεφαλή»** [Ιωάννου του Χρυσοστόμου, *Εις την Α' Προς Κορινθίους Επιστολήν*].

Επόμενο είναι, σε μία τέτοια θεοδίδακτη αντίληψη και νομοθέτηση περί του σώματος και της γενετήσιας συμπεριφοράς του, **η ομοφυλοφιλία να αποτελεί αισχύνη της φύσεως και καταπάτηση του θείου νόμου** [**«Και την φύσιν ήσχυναν και τους νόμους επάτησαν»**, Ιωάννου του Χρυσοστόμου, *Εις την Προς Ρωμαίους Επιστολήν*], **την εσχάτη και βδελυρωτάτη μορφή πορνείας**, μάλιστα δε **«τοσούτον πορνείας χείρων»** [Ιωάννου του Χρυσοστόμου, *Εις την Γένεσιν*, Ομιλία ΜΓ', όπου εισάγει τον Λωτ να προκρίνει την ασέλγεια των Σοδομιτών επί των θυγατέρων του, ως μικρότερη, έναντι της επί των δύο φιλοξενουμένων του ανδρών απειλούμενης ασελγείας, όχι βεβαίως μόνον λόγω των κρατούντων περί φιλοξενίας: **«μηδέ αθέσμους επινοήσητε μίξεις· αλλ' εί και βούλεσθε της μανίας υμών (της ομοφυλοφιλικής) τον οίστρον παραμυθήσασθαι. εγώ τούτο παρέξω, ώστε κουφότερον υμών γενέσθαι το τόλμημα»**]. Στην **πορνεία**, «ει και παράνομος, αλλά κατά φύσιν η μίξεις», ενώ στην **ομοφυλοφιλία** «και παράνομος και **παρά φύσιν»**. Στην Αγία Γραφή (Παλαιά και Καινή Διαθήκη) αναφέρεται ως παροιμιώδης η τιμωρία των πόλεων Σοδόμων και Γομόρρας, των οποίων «αι αμαρτίαι αυτών μεγάλαι σφόδρα» υπήρξαν (Γεν. 18, 20) και «ουχ αι τυχούσαι, αλλά και μεγάλαι, και σφόδρα μεγάλαι. **Ξένον γαρ τρόπον παρανομίας επενόησαν και αλλοκότους και αθέσμους των μίξεων νόμους εφεύρον»**, δηλαδή, **«ανέτρεψαν τους της φύσεως νόμους και ξένας και παρανόμους επενόησαν μίξεις»** [Ιωάννου του Χρυσοστόμου, *Εις την Γένεσιν*, Ομιλία ΜΒ']. Η τιμωρία τους υπήρξε παραδειγματική, επειδή **τα ομοφυλοφιλικά τους πάθη είχαν πλέον καταστή καθολικά**, «ως άπαντας της λύμης αναπλησθήναι πάσης», και **«ανίατα»** [Ιωάννου του Χρυσοστόμου, *Εις την Γένεσιν*, Ομιλία ΜΒ'], ως **«μηδεμίαν θεραπείαν επιδέξασθαι βουλομένους»** [Ιωάννου του Χρυσοστόμου, *Εις την Γένεσιν*, Ομιλία ΜΓ']. Η σοδομική τιμωρία αποτέλεσε και **«υπόμνημα διηνεκές ταις μετά ταύτα γενεαίς, ώστε μη τοις αυτοίς επιχειρείν, ίνα μη τοις αυτοίς περιπέσωσι»** [Ιωάννου του Χρυσοστόμου, *Εις την Γένεσιν*, Ομιλία ΜΒ']. Στις μεγάλες αμαρτίες των Σοδομιτών συμπεριλαμβάνονται ασφαλώς και άλλες, όπως η καταδυναστευση των «ασθενεστέρων» από τους δυνατωτέρους και των «πενήτων» από τους πλουσίους (Ομιλία ΜΒ'), η αναφερομένη όμως έκτοτε ως «σοδομική» αμαρτία της ομοφυλοφιλίας υπήρξε **«η άφατος και πάσης συγγνώμης απεστερημένη»** (αυτόθι), ώστε **«αφανισμού δείσθαι παντελούς»** (αυτόθι). Σε αυτήν αποκλειστικώς αναφέρεται το κείμενο της Γενέσεως με το παράδειγμα, το οποίο παρατίθεται προ της αποφασισμένης και ήδη επικειμένης καταστροφής, της

προσπαθείας των Σοδομιτών, «από νεανίσκου έως πρεσβυτέρου, άπας ο λαός άμα» (Γεν. 19, 4), να αποσπάσουν από τον Λωτ τους δύο ανθρώπους (Αγγέλους), λέγοντας «τα της ασελγείας εκείνα ρήματα» (αυτόθι, Ομιλία ΜΓ'): «εξάγαγε αυτούς προς ημάς, ίνα συγγενώμεθα αυτοίς» (Γεν. 19, 5). Τις ασελγείς προθέσεις τους διευκρινίζει πλήρως η ανωτέρω απάντηση του Λωτ, να τους εκδώσει τις δύο θυγατέρες του αντ' αυτών προς απόλαυση (Γεν. 19, 7-8), και αποσαφηνίζει δεόντως ο ιερός Χρυσόστομος ως «άφατον της παρανομίας υπερβολήν», «ασύγγνωστον επιχείρησιν», «τόλμαν αναιδή και αναίσχυντον» (αυτόθι), «πονηράν πράξιν», «παραδειγματισμόν (διαπόμπευση) της φύσεως», «αθέσμους μίξεις», «μανίας οίστρον», «παρανομίαν», «ύβριν» (αυτόθι), «πονηράν και ακόλαστον επιθυμίαν» (αυτόθι). Φαίνεται σαφώς ότι η σοδομία δεν είναι μεταγενέστερη της καταστροφής των Σοδόμων επίνοια και ότι ουδείς έχει δικαίωμα να παρερμηνεύει τα βιβλικά κείμενα με νεότερες τοποθετήσεις, οι οποίες διευκολύνουν την είσοδο της ομοφυλοφιλίας στην Εκκλησία, όπως λέγεται ότι συμβαίνει επισήμως με την Αγγλικανική Εκκλησία [Σεμινάριο «Η Ομοφυλοφιλία» της Παγκύπριας Εταιρείας Ψυχικής Υγιεινής, Λευκωσία 1982]. Αυθαίρετη και αντιφατική είναι επίσης και η φημολογουμένη αντίληψη της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας ότι επιτρέπεται μεν να είναι κάποιος ομοφυλόφιλος, απαγορεύεται όμως να ενδώσει στην τάση του και να προβεί σε ομοφυλοφιλική πράξη (αυτόθι). Η ομοφυλοφιλική κατάσταση είναι, το λιγότερο, διάθεση και επιθυμία, η οποία όμως ταυτίζεται με την πράξη (πρβλ. Ματθ. 5, 27-28)]. Το Λευιτικό αναφέρεται δύο φορές **στο «βδέλυγμα» της αρσενοκοιτίας**: «και μετά άρσενος ου κοιμηθήση κοίτην γυναικείαν (δεν θα συννευρεθείς με άρρενα, όπως με γυναίκα), βδέλυγμα γαρ εστιν» (18, 22)· «και ος αν κοιμηθή μετά άρσενος κοίτην γυναικός, βδέλυγμα εποίησαν αμφοτέροι» (20, 13). Στην απαγόρευση αυτή του θείου Νόμου αναφερόμενες οι Αποστολικές Διαταγές εντέλλονται: «Ουκέτι δε και η παρά φύσιν βδελυκτή μίξις... εχθρά γαρ Θεού υπάρχουσα· και γαρ παρά φύσιν εστιν η Σοδόμων αμαρτία», την οποία δεν ονομάζουν απλώς αμαρτία, αλλά «ασέβημα», οι φορείς του οποίου «διάλυσιν κόσμου μηχανώνται, τα κατά φύσιν παρά φύσιν επιχειρούντες ποιείν» [Βιβλ. IV, κεφ. κη', PG 1.984A. **Τη διάλυση του κόσμου στοχάζονται ασφαλώς σήμερα και οι μελετητές του θέματος, όταν αντιμετωπίζουν την απελευθέρωση της ομοφυλοφιλίας «σε βαθμό που θα απειλεί τη βάση του θεσμού της οικογενείας και την αναπαραγωγή της κοινωνίας» (Μ. Ατταλίδη. μν. έργ., σ. 31), ή ως «σοβαρή απειλή» για το κοινωνικό οικοδόμημα, «γιατί ανατρέπει σε κάποιο βαθμό τις βάσεις του οικοδομήματος και ιδιαίτερα το θεσμό της ετεροφυλικής οικογένειας που αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο στη συντήρηση των κοινωνικών αξιών» (Ντ. Μουστερή, μν. έργ., σ. 114 και 160)].**

Ο **Απόστολος Παύλος** στην προς Ρωμαίους επιστολή του, απευθυνόμενος σε χριστιανούς προερχομένους κατά πλειοψηφία από τον εθνικό κόσμο, είναι ιδιαίτερος σαφής και κατηγορηματικός με το **ομοφυλοφιλικό βδέλυγμα της ειδωλολατρικής πλάνης**, το οποίο ως εκ προοιμίου αφορίζει από την Εκκλησία

της Ρώμης: Αυτοί, οι οποίοι «*ήλλαξαν την δόξαν του αφθάρτου Θεού εν ομοιώματι εικόνας φθαρτού ανθρώπου*», παραδόθηκαν (εγκαταλείφθηκαν) «*εν ταις επιθυμίαις των καρδιών αυτών εις ακαθαρσίαν του ατιμάζεσθαι τα σώματα αυτών εν εαυτοίς*» (1, 23-24). Αυτοί, οι οποίοι «*μετήλλαξαν την αλήθειαν του Θεού εν τω ψεύδει και εσεβάσθησαν και ελάτρευσαν τη κτίσει παρά τον κτίσαντα*» (1, 25), παραδόθηκαν «*εις πάθη ατιμίας· αι τε γαρ θήλειαι αυτών μετήλλαξαν την φυσικήν χρήσιν εις την παρά φύσιν*, ομοίως τε και οι άρσενες αφέντες την φυσικήν χρήσιν της θηλείας εξεκαύθησαν εν τη ορέξει αυτών εις αλλήλους, άρσενες εν άρσεσι την **ασχημοσύνην** κατεργαζόμενοι και την αντιμισθίαν, ην έδει της πλάνης αυτών, εν εαυτοίς απολαμβάνοντες» (1, 26-27), δηλαδή, «*εν αυτή τη ηδονή ταύτην την κόλασιν ούσαν*» [Ιωάννου του Χρυσοστόμου, *Εις την Προς Ρωμαίους Επιστολήν*]. Κατά την ερμηνεία του **Μ. Αθανασίου**, «*εις γαρ την των παθών και ηδονών αλογίαν πεσόντες οι άνθρωποι και πλέον ουδέν ορώντες ή ηδονάς και σαρκός επιθυμίας, ως εν τούτοις τοις αλόγοις την διάνοιαν έχοντες*», περιέπεσαν στην ειδωλολατρία, δηλαδή, «*εν αλόγοις και το θείον ανεπλάσαντο κατά την ποικιλίαν των παθών εαυτών*». Η ειδωλολατρία στη συνέχεια τους ωδήγησε στα υπό του Παύλου αναφερόμενα «*πάθη ατιμίας*», τα **ομοφυλοφιλικά πάθη**. Το συμπέρασμα του κειμένου για την ασχημοσύνη της ομοφυλοφιλίας μας το δίνει ο **ιερός Χρυσόστομος**: «*Και όπερ αν είποις αμάρτημα, ουδέν ίσον έρεις της παρανομίας ταύτης· και ει επησθάνοντο των γινομένων οι πάσχοντες, μυρίους αν κατεδέξαντο θανάτους, ώστε μη τούτο παθείν*».

Στην επικρατούσα σήμερα πλάνη γύρω από το θέμα αυτό και στην προσπάθεια να αποδειχθεί ότι ο Θεός δεν ασχολείται με τα γενετήσια προβλήματα των ανθρώπων, η φωνή του Παύλου, επίκαιρη και αποκαλυπτική, αποκαθιστά την αλήθεια: «*μη πλανάσθε· ούτε πόρνοι, ούτε ειδωλολάτραι, ούτε μοιχοί, ούτε μαλακοί, ούτε αρσενοκοίται... βασιλείαν Θεού κληρονομήσουσι*» (Α' Κορ. 6, 9- 10). Και οι **μαλακοί, δηλαδή οι παθητικοί στην ομοφυλοφιλική πράξη**, οι «*αισχροπαθούντες*» [Θεοφύλακτου Βουλγαρίας, *Προς Κορινθίους Πρώτης Επιστολής Εξήγησις*], οι **εκθηλυσμένοι** και οι **κίναιδοι**, οι «*ηταιρηκότες*» [Ιωάννου του Χρυσοστόμου, *Εις την Α' Προς Κορινθίους Επιστολήν*], αυτοί που εκδίδουν τα σώματά τους στα γυναικεία πάθη, οι μολυσμένοι «*τοιούτω γυναικείω μολυσμώ*» [Ωριγένους, παράθεση Π. Τρεμπέλα, *Υπόμνημα εις τας Επιστολάς της Καινής Διαθήκης*, τόμ. Α', Αθήναι 1956], και οι «*αρσενοκοίται*», δηλαδή οι ενεργητικοί, οι «*αισχροποιούντες*» [Θεοφύλακτου Βουλγαρίας, *Προς Κορινθίους Πρώτης Επιστολής Εξήγησις*], αυτοί που κρατούν τον ρόλο του άνδρα, **ομοίως εκπίπτουν της Βασιλείας του Θεού**. Την αρσενοκοιτία και τον κιναιδισμό, ως επιθυμία και έργα της σαρκός, πέρα της πορνείας, συμπεριλαμβάνει ο **Πάυλος** στην «*ακαθαρσίαν*» και την «*ασέλγειαν*» (Γαλ. 5, 19), ως «*τρόπους αισχρούς [μίξεις]... ους ουδέ ηνέσχετο ονομάσαι*» [Θεοφύλακτου Βουλγαρίας, *Της Προς Γαλάτας Επιστολής Εξήγησις*]. «*Ακαθαρσία δε η ανδρομανία και ει τις άλλη τοιαύτη αρρητουργία. Ασέλγεια δε η εκάστη των παραχρήσεων τούτων κατάχρησις και εμμονή*», ερμηνεύει ο **Ζιγαβηνός** [Παράθεση Π. Τρεμπέλα,

Υπόμνημα εις τας Επιστολάς της Καινής Διαθήκης, τ. Β', Αθήναι 1956]. Εναντίον δε αυτών «νόμος κείται», **επιβεβαιώνει ο Παύλος** (Α' Τιμ. 1, 10), ο νόμος που ο Θεός ώρισε κατά της παρά φύση ασελγείας των Σοδομιτών και Γομορριτών, οι οποίοι «**πρόκεινται δείγμα πυρός αιωνίου δίκην υπέχοντες**» (Ιούδα 7) και «**υπόδειγμα μελλόντων ασεβείν**» (Β' Πέτρ. 2, 6). Ο **Ιωάννης στην Αποκάλυψη** (21, 8) λέγει, επίσης, «**τοις δειλοίς**» και «**εβδελυγμένοις**» ότι «**το μέρος αυτών εν τη λίμνη τη καιομένη εν πυρί και θείω**» υπάρχει (υπαινιγμός στα σοδομικά της Γεν. 29, 4), **δειλούς** δε «**καλεί τους εκουσίω ασθενεία προς τα απολαυστικά του παρόντος αιώνος αποκλίναντας, τω μηδέν αιρήσασθαι ανδρικόν επανελέσθαι, των θηλυπρεπών ατιμάζων ούτω το έκλυτον της ναυσίας**» [Αρέθα, *Συλλογή εξηγήσεων εκ διαφόρων Αγίων Ανδρών εις την Αποκάλυψιν του Ιωάννου*, ΕΣΤ']. Ο οραματιστής της άνω Ιερουσαλήμ γίνεται ακόμη σαφέστερος στην κατακλείδα του βιβλίου του: «**έξω...και οι πόρνοι**» (22, 15), δηλαδή, «**ου μόνον τους αναιδείς απίστους, αλλά και τους ηταιρηκότας (γενικώς τους ομοφυλοφίλους) διά το αναιδές αυτών και ακάθαρτον απελαύνει**».

Η σύντομη αυτή ανασκόπηση υπό την έγκριτη καθοδήγηση της πατερικής ερμηνείας ουδεμία αμφιβολία επιτρέπει περί του ότι η ομοφυλοφιλία για την αλήθεια του Θεού και την Εκκλησία του δεν είναι φυσική νόσος [Πολλοί, σε δήλωση του αντιθέτου, επικαλούνται το γεγονός του ερμαφροδιτισμού, ο οποίος είναι μεν συγγενής φυσική γενετήσια ανωμαλία, όχι όμως μη αναστρέψιμη. Πρόκειται, ως γνωστόν, για διπλούς γενετικούς χαρακτήρες στο ίδιο άτομο, εκ των οποίων η έγκαιρη απελευθέρωση του λαυθάνοντος, αλλ' υπερισχύοντος και φυσικού χαρακτήρος. και η αποβολή του εταίρου αποκαθιστά τη γενετήσια φυσική τάξη, είναι δε καθ' όλα νόμιμη και επιβεβλημένη]. Άλλως, οι ομοφυλόφιλοι δεν θα ήσαν οι ίδιοι υπεύθυνοι για την κατάστασή τους και δεν θα ανέμενε ο Θεός τη μετάνοια και την επιστροφή τους στη φυσική χρήση των γενετησίων, «**το της εμπαθούς λύσσης της περί τας τοιαύτας ηδονάς καθαρόν εκ μεταμελείας γενέσθαι τον άνθρωπον**» [Κανών δ' Γρηγορίου του Νύσσης. Α. Αλιβιζάτου, *Οι Ιεροί Κανόνες*. Αθήνα 1997], αλλ' ούτε και θα τιμωρούσε για απείθεια και απάρνηση του νόμου του, ο οποίος αφορά τη φυσική χρήση των γενετησίων, τους άνδρες εκείνους και, κατά συνεκδοχή, τις γυναίκες, που «**την φύσιν αρνούμενοι και μηκέτι είναι θέλοντες άρρενες, την γυναικών πλάττονται φύσιν**», ή την ανδρών, αντιστοίχως [Μ. Αθανασίου, *Κατά Ελλήνων*]. Η πορνεία και η ασέλγεια ενεργούνται με τη σάρκα, δεν είναι όμως πάθη της σαρκός, αλλά «**της διεφθαρμένης εστί προαιρέσεως. Ει δε σαρκός ήσαν, φυσικώς ημίν προσόντα, πώς αν βασιλείας Θεού ημάς εξέβαλλον; Ου γαρ φύσεως, αλλά προαιρέσεως και αι κολάσεις και οι στέφανοι**» [Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας. Αξιοσημείωτη και η συνεχόμενη παρατήρησή του: «**Ει φύσεως ήσαν τα πάθη, ουκ αν είπεν (ο Παύλος) "οι τα τοιαύτα πράσσουντες", αλλά πάσχοντες· το γαρ πράσσειν προαίρεσιν εμφαίνει**»]. Η ομοφυλοφιλία είναι νόσος πνευματική, εκουσία ασθένεια της προαιρέσεως εκάστου για το είδος και τον τρόπο

ικανοποίησεως των σεξουαλικών απαιτήσεων του και γι' αυτό ακριβώς λογίζεται από τον Θεό ως αμαρτία. Αυτός ο δείκτης πορείας της ομοφυλοφιλίας απ' αρχής μέχρι σήμερα με κανένα τρόπο δεν επικροτεί τη θεωρία περί ευθύνης των γονιδίων. Από την ευρεία επικράτηση των αρχαίων χρόνων περιορίσθηκε σε μεμονωμένες μονάδες, για να επανακτήσει ταχύτατη ανοδική πορεία παγκοσμίως σήμερα. Τρελλάθηκαν τα γονίδια, ή μήπως και πάλι σήμερα σκοτίσθηκε ο νους των ανθρώπων και η αλόγιστη ερωτική ηδονή και η ποικιλία των σεξουαλικών ερεθισμών, που διεγείρουν το άτομο, «μετήλλαξαν» τη φυσική χρήση στην παρά φύση; Η απάντηση του ιερού Χρυσοστόμου είναι κατηγορηματική: «*ου γαρ την φύσιν αιτιώμαι του σώματος, αλλά την άμετρον της ψυχής ασωτίαν*» [Εις την Προς Κορινθίους Επιστολήν, ΙΖ']. Η Ομολογία Πίστεως του Πατριάρχου Ιεροσολύμων Δοσιθέου, η οποία ανήκει στα δογματικοσυμβολικά κείμενα της Εκκλησίας, ορίζει ότι η «*παιδεραστία*» (ομοφυλοφιλία) είναι «*θανάσιμος αμαρτία*», η οποία «*υπό μοχθηράς προαιρέσεως εναντίον τη θεία θελήσει γίνεται, ουχ υπό φύσεως*» [Ι. Καρμίρη, *Τα Δογματικά και Συμβολικά Μνημεία της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας*, τ. Β']. Να σημειώσουμε ότι και δυο έγκριτοι άνδρες των αρχαίων χρόνων, ο **Ηρόδοτος** και ο **Ιπποκράτης**, αναφερόμενοι στο ζήτημα της υπογεννητικότητας των Σκυθών, λόγω θηλυπρεπείας των ανδρών τους, δέχονται και οι δύο ότι **αυτή η διαστροφή της φύσεως είναι νόσος επίκτητη**. Ο **Ηρόδοτος** την ονομάζει «*θήλειαν νόσον*», την οποία παραχωρεί ο Θεός ως τιμωρία λόγω ιεροσυλίας και αμαρτίας γενικώτερα, είναι, δηλαδή, άσχετη με τη φυσική τους καταβεβλημένη κατάσταση, και ενίοτε κληρονομείται για τον ίδιο λόγο [Ηροδότου, *Ιστορία*, Ι (Κλειώ), 105, έκδ. Ι. και Π. Ζαχαροπούλου, Αθήναι 1939]. Ο **Ιπποκράτης**, έχοντας ως βασική αρχή ότι «*ουδέν άνευ φύσιος γίνεται*», υποστηρίζει ότι η «*ανανδρία*», η νόσος των «*ανανδριών*», η «*επίκτητη γενετήσια ανικανότητα με παρενδυσία (γυναικεία περιβολή) και θηλυπρεπή συμπεριφορά*» [Π. Αποστολίδου, *Ερμηνευτικό Λεξικό πασών των λέξεων του Ιπποκράτους*, Αθήνα 1997] των ανδρών, οφείλεται σε διαφθορά της φύσεως από την εφαρμοζόμενη θεραπεία (φλεβοτομία στο πίσω μέρος των αυτιών) στις παθήσεις, τις οποίες προκαλεί η μακροχρόνια ιππασία [Άπαντα του Ιπποκράτους, *Περί αέρων, υδάτων, τόπων*, έκδ. «Duphar», Αθήναι 1979]. **Και στις δύο εκδοχές πρόκειται για νόσο επίκτητη και όχι συγγενή, η οποία μπορεί να αποφευχθεί**. Άλλωστε, και το επίσημο πόρισμα των ερευνητών του θέματος είναι ότι η ομοφυλοφιλία «*δεν είναι νόσος*», αλλά «*τρόπος έκφρασης*» [Σεμινάριο «*Η Ομοφυλοφιλία*» της Παγκύπριας Εταιρείας Ψυχικής Υγιεινής, Λευκωσία 1982], και οι ίδιοι οι ομοφυλόφιλοι συμφωνούν ότι η περίπτωση τους δεν είναι νόσος, αλλά προσωπική επιλογή τους [Βλ. Κ. Παπαδημητράκοπούλου, *Ομοφυλοφιλία*, Αθήνα 1992].

Το συμπέρασμα, στο οποίο οδηγούμεθα, είναι, ως εκ τούτου, ότι η **συνύπαρξη ομοφυλοφίλων μέσα στο σώμα της Εκκλησίας με οποιαδήποτε ιδιότητα είναι ανεπίτρεπτη**. Κατ' αναλογία προς την περίπτωση του αιμομίκτη (Α' Κορ. δ,

1-5), η ανοχή καθιστά την ομοφυλοφιλία «εις το κοινόν διαβολή της Εκκλησίας», «κοινόν πάντων το έγκλημα» [Ιωάννου του Χρυσοστόμου, *Εις την προς Κορινθίους Επιστολήν*, ΙΕ'], **για το οποίο η Εκκλησία πρέπει να «πενθεί» και να κινητοποιείται προς άρση των ομοφυλοφίλων εκ μέσου αυτής**, όπως απαιτούσε ο **Παύλος** από την Εκκλησία της Κορίνθου για τον αιμομίκτη. Την ανάγκη αυτή **θεραπεύουν** και οι θεοπισθέντες από την Εκκλησία σχετικοί **Κανόνες**, όπως ο ζ' «Περί αρρενοφθόρων» και ο ξβ' «Περί αρσενοκοίτου» του **Μ. Βασιλείου**, ο δ' του **Γρηγορίου Νύσσης** «Περί πόρνων», στους οποίους εντάσσει και τους παιδεραστές, την «παρά φύσιν» αδικία και «άθεσμον ηδονήν», ο «Περί αρρενομανίας» **Ιωάννου του Νηστευτού**, οι οποίοι **ορίζουν την αποβολή των ομοφυλοφίλων από το σώμα της Εκκλησίας και την υπό όρους επανένταξή τους σε αυτό**. Είναι πλέον σαφές ότι τα μέλη της Εκκλησίας δεν μπορούν να έχουν «το δικαίωμα του σεξουαλικού αυτοκαθορισμού», το οποίο ψήφισε το **Συμβούλιο της Ευρώπης** [Πρόκειται για τη «σύσταση» 924 (1-10-1981), με την οποία προτρέπει τις Κυβερνήσεις των Κρατών-Μελών «να καταργήσουν “κάθε μορφή διάκρισης ενάντια στους ομοφυλοφίλους ”», στο όνομα των δικαιωμάτων του ανθρώπου. Βλ. το κείμενο στα Πρακτικά του Σεμιναρίου «Η Ομοφυλοφιλία», τελευταίο αναρίθμητο φύλλο], και **ακόμη σαφέστερο ότι για τους τυχόν ομοφυλόφιλους κληρικούς επιβάλλεται, κατά μείζονα λόγο, η απομάκρυνσή τους λόγω πορνείας**, την οποία ορίζουν οι Κανόνες κε' Αποστολικός, κζ' Καρθαγένης, γ' και λβ' του Μ. Βασιλείου, α' Νεοκαισαρείας. **Εάν ο κατά φύση ασχημονών καθαιρείται, πολύ περισσότερο αρμόζει τούτο στον παρά φύση ασχημονούντα**. Για τη βαρύτητα της ομοφυλοφιλίας των κληρικών πρέπει να ληφθεί σοβαρά υπ' όψη ότι «ει τις κατηγορία γένηται κατά πιστού πορνείας ή μοιχείας ή άλλης τινός απηγορευμένης πράξεως και ελεγχθείη, εις κλήρον μη προαγαγέσθω» [Κανών ξα' Αποστολικός], και μάλιστα ότι «ου δει τον άπαξ πορνεύσαντα χειροτονείσθαι, ει και του πάθους απέστη· φησί γαρ ο Μ. Βασίλειος· *Ει και νεκρούς ανιστά ο τοιούτος, ιερεύς ου γενήσεται*» [Κανών λστ' Νικηφόρου του Ομολογητού], ότι δε ακόμη και «*παιδίον προς τινος φθαρέν εις ιερωσύνην ουκ έρχεται*», καίτοι «*κακείνο διά το ατελές της ηλικίας ουχ ήμαρτεν*» [Κανών Περί αρρενομανίας Ιωάννου του Νηστευτού]. **Εάν ο λαϊκός για τη μία και μόνη φορά, που υπέπεσε στο αμάρτημα της κατά φύση πορνείας, όσο και αν μετανοήσει και εάν ακόμη αγιασθεί τόσο, ώστε και νεκρούς να ανιστά, δεν μπορεί να γίνει ιερέας, και εάν ακόμη το παιδί, που διεφθάρη από κάποιον άνδρα δεν μπορεί να ιερωθεί, παρ' ότι αυτό το ίδιο δεν αμάρτησε, τούτο πέρα πάσης αμφηβολίας και αμφισβητήσεως δηλώνει ότι στην πράξη της Εκκλησίας ουδέποτε υπήρξε και δεν μπορεί να υπάρξει κατανόηση και ανοχή ή άσκηση οικονομίας για τους παρά φύση ασχημονούντες κληρικούς.**

(Εκτενές απόσπασμα από την μελέτη της κας Αμαλίας Σπουρλάκου - Ευτυχιάδου, Δρ. Θεολογίας, "Εκκλησία και Ομοφυλοφιλία", Επιστημονική εφημερίδα της Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών. Επεξεργασία κειμένου www.alopsis.gr)

Σχετικό αφιέρωμα [εδώ](#)